

ÜÇÜNCÜ ANTLAŞMA Bölüm 65... Benzetmeler, Teselli ve Vaat

Jesus Christus'un Vahyi

Kötü Kâhyalar Benzetmesi

Tercüme: Jasmin

Rab şöyle diyor...

1. Merhamet arzusuyla bir gurup aç, hasta ve çıplak insan kalabalığı bir eve yaklaşıyordu.
2. Evin kâhyaları durmadan gelip gidenlere sofrayı hazırlıyorlardı.
3. Çiftlik sahibi, o toprakların efendisi yemek şölenine başkanlık yapmak için geldi.
4. Zaman ilerliyordu ve muhtaçlar çiftlikte hep yiyecek ve yatacak yer buluyorlardı.
5. Günün birinde çiftliğin efendisi sofradaki suyun bulanık, yemeklerin sağlıklı ve nefis olmadığını ve masa örtüsünün lekeli olduğunu gördü.
6. Yemeklerin hazırlığından sorumlu olan kişiyi kendisine çağırarak ona şunları söyledi: “Ketenden masa örtülerini gördünüz mü, yemekleri tattınız mı ve sudan içtiniz mi?”
7. Sorumlu kişi de: “Evet, Efendim!” diye yanıtladı.
8. “O zaman önce bu açlara yedirmeden önce, o yemeklerden çocuklarınıza yedin ve eğer çocuklarınız yemekleri nefis bulurlarsa, misafirlere verin.”
9. Çocuklar sofrada bulunan ekmekten ve meyvelerden aldılar; fakat onların tadı iğrençti ve çocuklar arasında hoşnutsuzluk ve isyan çıktı ve feci şikâyetle bulundular.
10. Sonra çiftlik sahibi bekleyenlere: “Ağacın altına gelin, çünkü size bahçemin meyvelerini ve nefis yemekleri sunacağım” dedi.
11. Fakat efendi hizmetkârlarına şunu söyledi: “Lekeleri temizleyin, tiksindirici tadı hayal kırıklığına uğrattıklarınızın ağzından yok edin. Beni hoşnut etmediniz, çünkü size bütün açları ve susuzları kabul edip onlara en iyi yemekleri ve berrak suyu sunma görevini verdim. Ve siz bu emre uymadınız. İşinizden memnun değilim!”
12. Çiftliğin efendisi şimdi yemek şölenini kendisi hazırladı: Ekmek besleyiciydi, meyveler sağlıklı ve olundu, su taze ve canlandırıcıydı. Sonra efendi bekleyen dilencileri, hastaları ve cüzzamlıları davet etti ve herkes doydu ve onlar büyük sevinç içindeydiler. Zamanla sağlıklarına kavuştular, ıstıraplardan kurtuldular ve çiftlikte kalmaya karar verdiler.
13. Onlar tarlaları işlemeye başladılar ve tarla işçisi oldular, fakat onlar zayıftılar ve o efendinin talimatlarını uygulamayı bilmiyorlardı. Çeşitli tohumları birbirine karıştırdılar, ürün temiz değildi ve buğday da yabancı otlar sayesinde boğulmuştu.
14. Hasat zamanı geldiği zaman, çiftliğin efendisi onlara gelip şunu dedi: “Sizi sadece misafirleri kabul etmek için evin idaresiyle görevlendirdiğim halde, ne yapıyorsunuz? Ektiğiniz tohum iyi değil, diğerleri ise tarlaları işlemek için belirlendi. Gidin tarlaları dikenlerden ve yabancı otlardan temizleyin ve sonra yeniden evi idare edin. Kuyu kurudu, ekmek güçlendirmiyor ve meyveler de acı. Size yaptıklarımı buradan gelip geçenlere yapın. Siz, size yönelenleri besleyip onlara şifa getirdiğiniz zaman, yakınınızdaki insanların acılarını dindirdiğinizde, o zaman evimde dinlenmenizi sağlayacağım.” (196, 47 – 49)

Büyük Şehre Kadar Çölü Geçiş Hakkında Benzetme

15. İki yolcu yavaş yavaş çölden geçiyordu, ayakları ise sıcak kumdan acıyordu. Uzakta bir şehre doğru gidiyorlardı ve sadece hedefe ulaşmanın ümidi ağır yolculuklarını hafifletiyordu; çünkü ekmek ve su gittikçe azalıyordu. Yolculardan daha genç olanı yorulmaya başladı ve yol arkadaşının yolculuğa yalnız devam etmesini kendi takati kalmadığı için rica etti.
16. Yaşlı yolcu, genç yolcuyla kaybettiği takati yeniden kazanabileceğini belki yakında bir vahaya rastlayacaklarını söylemekle cesaretlendirmeye çalıştı, ama genç yolcu cesaretlenmedi.
17. Yaşlı yolcu genç yolcuyla ıssızlıkta yarı yolda bırakmak istemedi ve o da yorgun olmasına rağmen, yorgun yoldaşını sırtına yükledi ve yola zorla devam etti.
18. Genç yolcu dinlendikten sonra, onu sırtında taşıyan yoldaşına neden olduğu zahmeti göz önünde bulundurduğunda, sırtından indi ve onun elini tutarak böylece yola devam ettiler.
19. Yorgunluğunu yenmek için ona güç veren yaşlı yolcunun kalbinde sonsuz iman yatıyordu.
20. Tahmin ettiği gibi ufukta gölgesinde serin kaynağın onları beklediği bir vaha belirdi. Sonuçta oraya ulaştılar ve serinletici suyundan doyuncaya dek içtiler.
21. İki yolcu dinlendirici bir uykuya daldılar ve uyandıkları anda, yorgunluklarının gittiğini hissettiler, ne aç, ne de susuzdular. Kalplerinde huzuru ve aradıkları şehre ulaşmak için gücü hissettiler.
22. Vahayı aslında terk etmek istemiyorlardı, fakat yolculuk devam etmeliydi. Testilerini kristal gibi berrak ve temiz suyla doldurdular ve yola koyuldular.
23. Genç yolcuyla destek olmuş olan yaşlı yolcu şöyle dedi: “Yanımızda taşıdığımız suyu azar azar kullanalım. Yolda yorgun, susamış veya hasta olan birkaç hacıya rastlamamız mümkündür ve yanımızda taşıdığımızı onlara ikram etmek o zaman gerekli olacak.”
24. Genç adam itiraz etti ve belki kendilerine bile yetmeyecek olan şeyden başkalarına vermenin mantıksız olduğunu ve böyle bir durumda kıymetli suya sahip olmak büyük zahmetlere neden olduğu için onu istedikleri fiyata satabileceklerini söyledi.
25. Yaşlı, bu yanıtta hoşnut olmadı ve eğer ruhlarında huzur istiyorlarsa, suyu muhtaçlarla paylaşmaları gerektiği yanıtını verdi.
26. Genç adam, canı sıkın bir şekilde yolda rastladığı birisiyle paylaşmadan evvel testisindeki suyu tek başına harcamayı tercih ettiğini söyledi.
27. Yine yaşlı yolcunun sezgisi gerçekleşti, çünkü önlerinde erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan oluşan yolunu çölde kaybetmiş, az kalsın mahvolacak durumda bir kervanı gördüler.
28. Aceleyle iyi ihtiyar insanlara doğru gidip onlara içecek su verdi. Yorgunlar hemen kendilerini güçlenmiş hissettiler, hastalar ise o yolcuyla teşekkür etmek için gözlerini açtılar ve çocuklar susuzluktan ağlamayı bıraktılar. Kervan kalkıp yoluna devam etti.
29. İyiliksever yolcunun kalbi huzurla doluydu, diğeri ise testisini bomboş görünce, geriye dönüp harcadıkları suyu doldurmak için kaynağı aramaları gerektiğini endişeyle yoldaşına söyledi.
30. İyi adam: “Geri dönemeyiz, eğer imanımız varsa, önümüze yeni vahalar çıkacaklar” dedi.

31. Fakat genç şüphelendi, korktu ve olduğu yerde yoldaşıyla vedalaşmayı kaynağa geri dönme arzusuyla tercih etti. Dert yoldaşı olmuş olan bu iki kişi ayrıldılar. Birisi hedefine imanla yola devam ederken, diğeri ise çölde ölebilme, kalbinde ölüm saplantısıyla kaynağa doğru gitti.
32. Sonuçta genç yolcu soluk soluğa ve yorgun halde oraya ulaştı. Ama memnuniyetle sudan doya doya içti, yalnız bıraktığı yoldaşını ve vazgeçtiği şehri de unuttu ve o andan itibaren çölde yaşamaya karar verdi.
33. Aradan uzun zaman geçmeden yorgun ve susuz kadın ve erkeklerden oluşan bir kervan vahanın yanından geçiyordu. Onlar o kaynağın suyundan içme arzusuyla yaklaştılar.
34. Fakat aniden bu iyiliklerin karşılığını ödemedi onlara su içmeyi ve dinlenmeyi yasak eden bir adamın ortaya çıktığını gördüler. O adam genç vahaya sahip çıkmış ve kendisini çölün efendisi yapmış olan genç yolcuydu.
35. O insanlar adamı üzgün üzgün dinlediler, çünkü onlar fakirdi ve onların susuzluğunu giderecek olan kıymetli defineyi satın alma güçleri yoktu. Sonuçta yanlarında taşıdıkları az şeyleri verip yakıcı susuzluğu gidermek için biraz su satın aldılar ve yola devam ettiler.
36. Bir zaman sonra vahadaki adam efendiden krala dönüştü, çünkü oradan geçenler hep fakir değillerdi; bir bardak su için bir sermaye veren güçlüler de vardı.
37. Bu adam çölün ötesindeki şehri artık hatırlamıyordu ve onu sırtında taşımış ve ıssızlıkta ölmekten kurtarmış olan kardeş gibi davranan yoldaşını da hiç hatırlamıyordu.
38. Günün birinde vahanın efendisi dosdoğru büyük şehre doğru giden kervanı gördü. Fakat o adamların, kadınların ve çocukların güç ve sevinçle gittiklerini ve o arada övgü şarkıları söylediklerini şaşkınlıkla gözetledi.
39. Adam gördüklerine inanamadı ve kervanın başında giden adamın eski çöl yoldaşı olduğunu gördüğü anda, şaşkınlığı daha da arttı.
40. İki adam karşı karşıya durup birbirlerine şaşkınlıkla bakarken, kervan vahada durdu. Nihayet vahada yaşayan adam eski yoldaşına sordu: "Söyle bana, çölde susuzluk ve yorgunluk hissetmeden yolculuk yapan insanların olması nasıl mümkündür?"
41. Adam, bunu artık hiç kimsenin vahaya gelmeyip ondan su ve yatacak yer rica etmeyeceği içinden geçtiği için ve o günden itibaren kendisinin ne hallere düşeceğini düşündüğü için söyledi.
42. İyi yolcu yoldaşına şunu dedi: "Büyük şehre ulaştım, ama yalnız ulaşmadım. Yolda hastalara, susamışlara, yolunu kaybedenlere, yorgunlara rastladım ve onların hepsine bana güç veren imanın yeni cesaretini verdim ve böylece bir vahadan öbür vahaya günün birinde şehrin kapılarına ulaştık."
43. Orada benin çölü iyi bildiğimi ve yolculara merhamet gösterdiğimi gören o krallığın efendisi önüne çağrıldım ve o bana zahmetli çöl yolcularına önderlik ve danışmanlık yapma görevi vererek beni geri yolladı.
44. Ve şimdi burada benim büyük şehre götürmek zorunda olduğum bir kervana önderlik ettiğimi görüyorsun. Ve sen? Burada ne yapıyorsun diye vahada kalana sordu. Adam utançla sustu.
45. İyi yolcu ona şunu söyledi: "Vahaya sahip çıktığını, su sattığını ve gölge için para aldığını biliyorum. Bu mallar senin değil, onlar tanrısal bir güç tarafından çöle yerleştirildi öyle ki, ihtiyacı olan ondan faydalansın."

46. Bu insan kitlelerini görüyor musun? Onların vahaya ihtiyacı yok, çünkü onlar ne susuzluk hissediyorlar, ne de yorgun düşüyorlar. Benim aracılığım ile büyük şehrin efendisinin onlara yolladığı mesajı vermem yetiyor ve onlar hemen yola koyulup her adımda yeni gücü o krallığa ulaşmak için yüce hedefleri sayesinde buluyorlar.

47. Kaynağı susamışlara bırak öyle ki, onlar orada canlansınlar ve çölün zorluklarını çekenler susuzluklarını gidersinler.

48. Senin gurur ve bencilliğin gözlerini kamaştırdı. Eğer bu ıssızlıkta yaşıyorsan ve oraya birlikte yola koyulduğumuz büyük şehri tanıma fırsatından kendini mahrum bıraktıysan, fakat bu vahanın efendisi olmanın sana ne faydası oldu?

49. Vahadaki adam, sadık ve özverili yoldaş olan adamı susarak dinledikten sonra, gözyaşlarına boğuldu, çünkü hatalarından ötürü pişmanlık duyuyordu. Şahane giyimlerini yırtarak onu büyük şehre götüren çölün başladığı çıkış noktasına doğru yöneldi. Fakat şimdi o yolunda yeni bir ışığın aydınlığıyla, iman ve insanlara olan sevginin ışığıyla gidiyordu. Benzetmenin sonu.

50. Ben büyük şehrin efendisiyim ve İlyas da benzetmedeki yaşlı adamdır. O “çölde çağırının” sesidir, o kendisini yeniden size beyan edendir, Tabor Dağı’nda vecitte verdiğim vahyin gerçekleşmesidir. O sizi orada size sevgimin ebedi karşılığını vermek için sizi beklediğim “Üçüncü Devirde” büyük şehre götürecektir.

51. İlyas’ın izinden git, halk ve hayatında, Tanrı’ya hürmetinde ve idealinde; her şey değişecek, her şey değiştirilecek.

52. Mükemmel olmayan dini ibadetlerinizin ebediyen varlığını sürdüreceğini mi sandınız? Hayır, öğrencilerim. Yarın ruhunuz büyük şehri ufukta gördüğü anda, o kişi Rab’bi gibi: “Benim krallığım bu dünyadan değildir” diyecek. (28 18 – 40)

Yüce Ruhlu Bir Kral Hakkında Benzetme

53. Uyruklarıyla birlikte isyancı bir halka karşı zafer kazanıp onu kulu yapmış olmanın zaferini kutlayan bir kral vardı.

54. Kral ve onunkiler bir zafer şarkısı söylüyorlardı. Sonra kral halkına şöyle konuştu: “Kolumun gücü zafer kazandı ve krallığımı büyüttü, fakat mağlup edilenleri sizi sevdiğim gibi seveceğim, topraklarımda onlara tarla vereceğim öyle ki, üzüm bağları yapsınlar ve dileğim sizin de onları benim gibi sevmenizdir.”

55. Yıllar geçti ve o kralın sevgi ve adaletiyle kazanılan halk arasında efendisine karşı gelen ve onu uykuda öldürmeye çalışan, ama onu sadece yaralayan bir adam ortaya çıktı.

56. Kral uyruğunun nankörlüğünden ve yokluğundan dert yanarken, çünkü kral o adamı çok seviyordu, suçundan ötürü en karanlık ormanlarda gizlenmek için o adam korkuyla kaçtı.

57. O adam kaçarken düşman bir halkın kralı tarafından tutsak edildi ve adam egemenliğini kabul etmediği krallığın uyruğu olmaktan yargılanırken, adam kralı şimdi öldürdüğü için korkarak var gücüyle mülteci olduğunu söyledi. Ama kimse adama inanmadı ve önce işkence edildikten sonra, ateş yığnında yanmaya mahkûm edildi.

58. Adam kanlar içindeyken ve ateşe atılmak üzereyken, kral hizmetkârlarıyla isyancıyı ararken, oradan geçti ve ne olup bittiğini gördüğü anda, kolunu kaldırarak cellatlara şöyle dedi: “Ne yapıyorsunuz, isyankâr halk?” Kralın haşmetli ve amirane sesi karşısında isyancılar yere yığıldılar.

59. Hâlâ ateş yığını üstünde bağlı olan ve sadece yargısını bekleyen uyruk kralın ölü olmadığını gördüğü anda ve adım adım ona yaklaşıp bağlarını çözdüğü anda, şaşkın ve telaşlıydı.

60. Kral adamı ateşten çıkardı ve yaralarını sardı. Sonra ona içmesi için şarap verdi, onu yeni bir giysiyle giyindirdi ve onu alnından öptükten sonra adama şunları söyledi: “Uyruğum, neden benden kaçtın? Neden beni yaraladın? Bana sözlerle yanıt verme, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum ve sana şimdi söylüyorum: gel ve izimden git.”

61. Bu merhamet sahnesini yaşamış olan halk hayretle ve içten değişerek: “Hosianna! Hosianna!” diye seslendi. O halk kralın itaatli bir alt beyi olarak itiraf etti ve efendisinden sadece iyilikler aldı. Eskiden isyan etmiş olan köle ise kralın bu kadar çok sevgisinden etkilenererek sınırsız sevgi ispatının karşılığını vermeye efendisinin mükemmel davranışına mağlup gelmiş olarak onu ebedi sevmek ve hürmet göstermekle, niyetlendi. Benzetmenin sonu.

62. Bakın, halk, sözüm nasıl da berrak! Fakat insanlar bana karşı savaşıyorlar ve bana olan arkadaşlıklarını kaybediyorlar.

63. İnsanlara hangi zararı verdim? Benim öğretim ve kanunum size hangi zararı verir?

64. Bilin ki; beni ne kadar sık incitirseniz, her seferinde affedileceksiniz. Ama o zaman sizi ne zaman incitirlerse incitsinler, düşmanlarınızı affetmeye de yükümlüsünüz.

65. Sizi seviyorum ve eğer benden bir adım uzaklaşırsanız, ben de aynı adımı size yaklaşmak için atıyorum. Bana tapınağınızın kapılarını kapatırsanız, siz açincaya ve ben içeri girebilinceye dek çalacağım. (100, 61 – 70)

Mesutluğunu Övmek ve Lütuflar

66. Acılarına sabırla katlanana ne mutlu, çünkü o kişi uysallığında ruhi gelişme yolunda çarmihini taşımaya devam etmesi için güç bulacak.

67. Hor görülmeye alçakgönüllülikle katlanana ve onları incitenleri affedebilenlere ne mutlu, çünkü ben onları haklı çıkaracağım. Fakat insanların davranışlarını yargılayanların vay haline, çünkü onlar da yargılanacaklar!

68. Birinci kanunumu uygulayana ve beni yaratılan her şeyden daha çok sevene ne mutlu!

69. Kendi haklı ve haksız davasını benim yargıma bırakana ne mutlu! (44, 52 – 55)

70. Ne mutlu kendisini dünyada alçakgönüllü yapana, çünkü ben onu affedeceğim. Ne mutlu iftira atılanlara, çünkü ben onun suçsuzluğuna tanıklık edeceğim. Ne mutlu bana tanıklık edene, çünkü ben onları kutsayacağım! Ve her kim öğretilimi uygulamaktan ötürü takdir görmezse, onu ben takdir edeceğim. (8, 30)

71. Yıkılıp da yeniden ayağa kalkanlara, ağlayan ve beni kutsayanlara, kendi kardeşleri tarafından incitilip kalplerinin derinliklerinde bana güvenenlere ne mutlu! Bu küçükler, üzgünler, alay edilmişler, fakat uysallar ve böylelikle ruhen güçlü olanlar aslında benim öğrencilerimdir. (22, 30)

72. Rab'binin dileğini kutsayana, kendi acılarını kutsayana ne mutlu, çünkü o kişi kendi utanç lekelerini yıkayacağını bilir. Çünkü bu ruhi dağa çıkmak için adımlarına destek verir. (308, 10)

73. Herkes yeni bir günün ışığını, daha iyi bir çağın başlangıcı olan barışın seher vaktini bekliyor. Baskı görenler kurtuluş gününü bekliyorlar, hastalar onlara sağlığı, gücü ve yaşam sevincini geri verecek olan şifa ilacını ümit ediyorlar.

74. Son ana kadar beklemesini bilenlere ne mutlu, çünkü onlara kaybettikleri faiziyle geri verilecek. Bu beklentiye kutsuyorum, çünkü o bana imanın ispatıdır. (286, 59 – 60)

75. Sınavlarının sonuna kadar sadık kalanlara ne mutlu! Talimatlarımın verdiği gücü boşa harcamayanlara ne mutlu, çünkü onlar gelecekteki acı zamanlara, hayatın değişken durumlarına güç ve ışıkla dayanacaklar. (311, 10)

76. Yaratılanların kürsüsünde beni kutsayanlara ve suçlarının sonuçlarını Tanrı'nın cezası olarak saymadan, alçakgönüllülikle kabul etmekten anlayanlara ne mutlu!

77. Dileğime göre davranmayı bilenlere ve sınavlarını alçakgönüllülikle kabul edenlere ne mutlu! Onların hepsi beni sevecekler. (325, 7 – 8)

Yukarıya Doğru Gelişmeye Teşvik

78. Ruhlarının gelişmesi için bana alçakgönüllülük ve imanla rica edenlere ne mutlu, çünkü onlar Baba'larından rica ettiklerini alacaklar!

79. Beklemesini bilenlere ne mutlu, çünkü benim merhametli yardımım uygun bir anda ellerine geçecek!

80. Rica etmeyi ve beklemeyi de benim sevgi dileğimin gözünden hiçbir şey kaçmadığı bilgisiyle, öğrenin. Dileğimin sizin her ihtiyaçlarınızda ve her sınavınızda kendini belli ettiğine güvenin. (35, 1 – 3)

81. Barışın cennetine ve ahenge can atanlara ne mutlu!

82. İnsanlara iyi bir şey getirmeyen ve ruhlarına da daha faydası olmayan değersizlikleri, kibirleri ve tutkuları hiçe sayanlara ve değer vermeyenlere ne mutlu!

83. Hiç bir şeye faydası olmayan fanatik kültleri yok edenlere ve kesin, çıplak ve temiz hakikate sarılmak için eski ve yanlış inançları bırakanlara ne mutlu!

84. Dış görünüşe değer vermeyenleri, bunun yerine ruhi bakışa, sevgiye ve iç huzura kendini verenleri kutsuyorum, çünkü onlar daha da çok dünyanın barış vermediğini ve barışı içinizde bulabileceğinizi kavradılar.

85. Hakikatin onları korkutmadığı ve öfkelenmediği aranızdaki kişileri kutsuyorum, çünkü size doğrusunu söyleyeyim, ışık bir çağlayan gibi onların ruhlarına ışığa olan arzularını ebediyen dindirmek için dökülecek. (263, 2 – 6)

86. Talimatlarımı duyanlara, özümleyenlere ve onları uygulayanlara ne mutlu, çünkü onlar dünyada yaşamasını bilecekler, dünyanın cazibesi karşısında imrenmemekten anlayacaklar ve saati geldiği anda sonsuzlukta dirilmesini bilirler!

87. Sözümlü inceleyene ne mutlu, çünkü o acıların nedenini, telafi etmenin anlamını ve kefareti kavramayı öğrendi ve çaresizliğe kapılmak veya çekiştirmek yerine – böylece acılarını çoğaltmış olur – iman ve ümitle mücadele etmek için ayağa kalkar öyle ki, suçlarının yükü her gün daha hafif olsun ve acıların kâsesi daha az acı olsun.

88. Neşe ve barış imanlı insanların – Tanrı'nın dileğini kabul edenlerin – özelliğidir. (283, 45 – 47)

89. İlerlemeniz ve yukarıya doğru gelişmeniz hakikatimi keşfetmeyi ve benim tanrısal varlığımı sezmeyi mümkün kılacak – hem ruhen, hem de her eserimde. Sonra size: “Beni her yerde tanıyabilene ne mutlu, çünkü onlar beni gerçekten sevenlerdir. Beni ruhuyla ve vücuduyla hissedebilene ne mutlu, çünkü bütün benliğine hassaslık vermiş olan ve kendilerini ruhen geliştirmiş olan onlardır!” diyeceğim. (305, 61 – 62)

90. “Yüce tahtımdan” evreni barışıma ve kutsamalarıma sardığımı biliyorsunuz.

91. Her şey benim tarafımdan her saatte, her anda kutsandı.

92. Çocuklarıma benden hiçbir zaman lanet veya beddua gelmeyecek. Ondan dolayı adillere ve günahkârlara bakmadan, hepinize lütfumu, sevgi öpücüğümü ve barışımı yolluyorum. (319, 49 – 50)

BARIŞIM SİZİNLE OLA!